

Như bản tình ca

Mẹ anh hẹn gặp tôi vào một buổi chiều thứ ba. Vì đang trong giờ hành chính nên trước khi đi tôi phải nhờ việc cho một chị đồng nghiệp.

Tôi đến quán lúc hai giờ rưỡi. Mẹ anh hẹn gặp tôi lúc ba giờ. Vì tôi không muốn thất lễ với người lớn nên cố tình đến sớm hơn để chờ. Tôi bước vào quán, chọn cho mình một chỗ ngồi hơi khuất một chút. Ngồi cạnh một cái hồ nước có vòi phun lên tự nhiên, đẹp để là lựa chọn tốt nhất của tôi. Tôi nhìn đồng hồ, mới có ba giờ kém hai mươi vẫn còn hai mươi phút nữa, tôi giờ tập tài liệu ra xem. Vì ngày mai có cuộc họp gấp nên sắp xếp tôi chuẩn bị gấp rút và vì thế mà tôi bận kinh khủng. Chắc tối còn phải ở lại tăng ca, đã hai tháng nay hầu như ngày nào cũng tăng ca, cơ thể tôi mỗi mệt, hai mắt lúc nào cũng quầng thâm như gấu trúc.

Mẹ anh đến, hôm nay cô mặc một bộ vest trắng sang trọng với bộ trang sức đồng bộ. Cô chào tôi với một nụ cười mỉm trên môi.

- Dạ con chào cô! Tôi đứng lên khi thấy mẹ anh đến

- Ừ, chào con!

Nói rồi cô kéo ghế ngồi xuống, tôi cũng ngồi đối diện. Tôi gọi phục vụ. Mẹ anh gọi một cốc nước cam không đường, còn tôi một cà phê đen. Vì tôi thích hương vị cà phê với lại tôi còn phải làm đêm nên uống cà phê là tiện nhất.

Tôi lên tiếng trước

Dạ, hôm nay cô gọi con ra uống nước chắc là có chuyện phải không ạ? Linh tính mách bảo.

Mẹ anh nhìn tôi, một ánh mắt có chút gì đó không hài lòng. Rồi cô nói:

- Tránh làm mất thời gian dài dòng, lời thôi tôi nói thẳng vấn đề luôn nha Lan Linh! Cô với thằng Hoảng Nguyên nhà tôi không hợp nhau đâu, cô xem mà lo liệu. Tôi nghĩ cô cũng là người có ăn học, hiểu biết thiệt hơn, cô nên nhìn nhận vấn đề theo hướng tích cực. Hoảng Nguyên nhà tôi, từ nhỏ đến lớn nó chỉ có Ninh Hà, con bé với Hoảng Nguyên là thanh mai trúc mã. Cô đừng

xen vào chuyện tình cảm của chúng, chính vì cô mà dạo gần đây chúng mới có xích mích. Tôi nói vậy chắc cô đã hiểu.

Tôi đứng hình, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh hết sức bình tĩnh. Tôi nói “dạ con đã nghe, đã hiểu. Nhưng con có ý kiến thưa cô”. Tôi vừa nói xong thì phục vụ cũng vừa bưng nước đến, tôi ngưng lại đợi phục vụ đi xong rồi mới tiếp

- Con mời cô uống nước ạ!

Tôi bưng hai tay ly nước cam đặt trước mặt mẹ anh

Mẹ anh sắc mặt không tốt, nhưng vẫn nói cảm ơn tôi.

- Xin phép cô cho con được nói. Con và anh Hoàng Nguyên yêu nhau thật lòng và chúng con muốn được tìm hiểu nhau, được ở bên nhau. Con không nghĩ là anh Hoàng Nguyên sẽ đồng ý việc này đâu ạ!

Tôi vừa dứt lời, cô gắt lên. Thái độ thay đổi hẳn lúc mới đến.

- Nó là con tôi, tôi nói nó phải nghe lời và cô, Linh Lan à, cô không xứng đáng làm con dâu của tôi đâu. Cô nhìn lại xem gia cảnh của mình kìa, ba mẹ cô làm nghề gì? Gia cảnh của gia đình cô như vậy mà cô dám nghĩ đến bước chân vào nhà tôi sao?

Nghe đến đây, hầu như tôi không còn giữ được bình tĩnh nữa, chân tôi bắt đầu run lên, có chút gì đó nghẹn ở cổ họng.

- Xin cô giữ lời, ba mẹ con không có lỗi trong chuyện tình của con với Hoàng Nguyên, cô không nên xúc phạm họ.

Mẹ anh đứng phắt dậy

- Cô là ai mà bảo tôi nên hay không nên. Cô nên xem lại thân phận của mình đi, đừng có quyến rũ con trai tôi, cô còn qua lại với nó nữa tôi tin cô sẽ sống không yên ở cái đất này đâu, nghe rõ chưa?

Nói xong mẹ anh tính tiền nước rồi ra về. Để lại tôi một mình ngồi thất thần trong vô định. Có lẽ lúc này những người xung quanh đang nhìn tôi vì họ

thấy lạ, họ nghe to tiếng từ phía bàn tôi.

Tôi ra khỏi quán, bước đi trong vô thức và quan trọng là tôi quên lấy xe. Đi một đoạn, chiếc đế giày bỗng dưng bị lọt xuống cái lỗ nhỏ trên đường, đang đi tôi bị kéo lại và giật mình. Lúc này tôi mới nhận ra mình đi khá xa quán rồi, nhưng chiếc giày gãy phải làm sao? Tôi cầm đôi giày cho vào túi xách đi chân trần và sức nhớ ra là mình quên mất chiếc xe, tôi quay lại lấy rồi đến công ty lúc năm giờ chiều.

Công việc xong cũng gần mười một giờ khuya, tôi uể oải đứng dậy vươn người hết cỡ, đi đến thùng nước rót một ly nước uống một hơi hết sạch. Tiếng điện thoại reo làm tôi giật mình. Hoảng Nguyên đang gọi, tôi bắt máy và không nói gì, có lẽ lúc chiều mẹ anh làm tôi bức mình nên giờ bức lây qua anh. Đã nhiều ngày nay, anh thường đón tôi sau giờ làm. “Con gái đi về khuya một mình nguy hiểm, anh phải đón em” anh nói vậy và giờ anh đang ở dưới tầng trệt trên chiếc ghế đá trước công ty chờ tôi. Tắt hết tất cả thiết bị điện tôi rời phòng làm việc, lê từng bước ra khỏi công ty. Anh đứng đó, cười với tôi một nụ cười nhẹ nhàng. Anh hỏi :

- Ngày hôm nay thế nào em?

- Vẫn ổn ạ!

- Em mệt lắm phải không? Anh hỏi với giọng lo lắng

Em hơi mệt một xíu, chúng ta về nha, hôm nay em không muốn ăn gì cả.

Tôi vội quay đi để giấu sống mũi cay cay đang đỏ dần lên. Thật ra tôi muốn òa khóc như một đứa trẻ vì bị mẹ anh bắt nạt với công việc quá tải làm tôi đuối sức. Muốn ngã gục vào vai anh khóc nức nở cho thỏa lòng, nhưng tôi sợ anh lo lắng. Anh đi lấy xe, đưa tôi về. Suốt cả chặng đường tôi chẳng nói lời nào, bao nhiêu suy nghĩ miên man cứ ùa đến và cuốn hồn tôi rời khỏi xe anh.

- Em vào nhà, tắm rửa sạch sẽ, ăn nhẹ chút gì rồi đi ngủ, mai tám giờ anh qua đón em.

Anh nói và nắm lấy tay tôi, kéo tôi ôm vào lòng. Anh vỗ nhẹ nhẹ lên lưng tôi giống như đang vỗ ru một đứa trẻ lúc ngủ.

Tôi nói rất nhỏ

- Em biết rồi, anh về đi cẩn thận. Cuối tuần này anh không bận thì chúng ta đi biển một chuyến đi nha!

Anh có vẻ đang suy nghĩ xem công việc có bận trong những ngày cuối tuần không

- Để mai anh xem lại lịch rồi nói lại em sau, ban ngày em ăn nhiều một chút đủ sức khỏe mà làm việc, dạo này em ốm đi nhiều đó.

- Dạ

Tôi nói rồi mở cửa bước vào nhà, anh cũng lên xe ra về.

Cuối tuần, anh đón tôi. Chúng tôi đi biển như lời tôi đã nói. Anh đã cố gắng thu xếp công việc ổn thỏa đâu vào đấy. Dự án lần này của anh rất quan trọng nên anh cũng bận lắm. Tôi nhiều lần không cho anh đón, đưa vì muốn anh có thêm chút thời gian để ngủ, nghỉ ngơi nhưng anh đã không đồng ý. Anh luôn lo lắng cho tôi, thường xuyên gọi điện nhắc nhở tôi phải ăn uống đầy đủ, không được làm việc mà quên ăn. Anh là vậy, từ ngày tôi biết anh, anh là một người đàn ông chu đáo. Anh hơn tôi một tuổi nhưng chín chắn, trưởng thành và sống tình cảm, thân thiện với tất cả mọi người.

Chúng tôi đến nơi mặt trời cũng vừa bắt đầu buông dần ở phía đằng Tây. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, chúng tôi cùng nhau đi trên bãi cát mịn màng. Chúng tôi đi vào giờ này để kịp ngắm hoàng hôn trên biển. Hoàng hôn thật buồn giống như tâm trạng tôi lúc này. Anh không biết mẹ anh đã đến tìm tôi rồi yêu cầu tôi rời khỏi anh chỉ vì không xứng đáng. Ủ phải mà, mẹ anh nói cũng đúng. Tôi, một cô gái tỉnh lẻ với miền quê nghèo khó, khăn gói lên thành phố học rồi làm việc. Ba mẹ tôi là những người dân chân lấm tay bùn, họ đầu tắt mặt tối lo từng bữa ăn cho các em còn tuổi đi học. Từ ngày ra trường tôi cũng đỡ dần ba mẹ lo cho các em chút ít nên họ cũng đỡ vất vả, cực nhọc. Sống ở thành phố tôi cũng phải thuê trọ và lo cho thằng em học đại học. Nếu đem ra để cân, đo, đong, đếm thì rõ ràng là khập khiễng giữa tôi và anh.

Anh lớn lên trong một gia đình giàu có, ba mẹ anh là những người kinh

doanh giỏi trong giới kinh doanh địa ốc, xây dựng, may mặc. Anh thừa hưởng từ ba anh máu kinh doanh và trí tuệ bởi vậy mà anh rất thông minh, làm kinh doanh cũng giỏi. Anh được ba mẹ cho ra nước ngoài du học và trở về phát triển công ty cho ba anh. Không phải anh nghe theo lời ba mẹ đi làm công ty mà anh rất thích làm kinh doanh. Từ nhỏ anh đã đọc rất nhiều sách kinh doanh và nghiệm nhiên trong dòng máu của anh đã có sẵn điều đó rồi.

Hoàng hôn trên biển như một bản tình ca buồn rười rượi cho những ai đang có tâm sự như tôi. Tôi và anh cùng sóng đôi, những dấu chân hằn trên cát tạo những vết lõm trong thoáng chốc biến mất bởi sóng biển đã cuốn dấu chân ấy đi ra xa mãi tới tận ngoài kia. Anh đi bên cạnh và không nói gì, anh biết tính tôi hễ cứ im lặng chắc là có chuyện thật. Anh không nói gì, nhưng ánh mắt anh nhìn tôi làm tôi thấy muốn khóc. Tôi ráng kìm mình lại, không muốn để anh thấy tôi yếu đuối. Tôi đã chuẩn bị sẵn những câu nói để nói với anh trong chuyến đi chơi này, nó có thể là lần thứ n của chúng tôi, cũng có thể là chuyến đi cuối cùng.

- Anh à, em thấy dự án lần này của anh đang trên đà tốt đẹp, anh nên chăm chỉ làm việc hơn. Còn việc đón đưa em anh không phải bận tâm nhiều đâu ạ. Công việc công ty em cũng ít bớt rồi, em không phải tăng ca nữa. Từ buổi tối mai, em sẽ học cao học, em đăng ký từ lâu với thi có điểm rồi. Đi học giờ giấc thất thường với lại em về sớm, anh yên tâm mà tập trung cho công việc.

Tôi nói với anh những điều mà mình đã ghi ra từ trong đầu.

- Em đăng ký học sao anh không biết vậy? Sao em chưa một lần nói với anh? Em không tin tưởng anh sao? Nét mặt anh đầy nghi vấn

- Không phải em không tin tưởng anh, mà đây chỉ là việc của cá nhân em, với lại không có gì to tát. Còn anh có nhiều việc phải làm, phải bận tâm em không muốn anh lo lắng thêm.

- Sao lại không lo cho em được. Anh không lo cho em thì còn lo cho ai, anh muốn giúp em chuyện gì cũng bị từ chối hết giờ một chút quan tâm anh dành cho em cũng không muốn nhận sao? Anh giận dỗi trách hờn tôi

- Anh lo cho em nhiều lắm rồi nên em rất biết ơn làm gì có chuyện không nhận sự quan tâm của anh chứ!

Nói rồi tôi dựa đầu vào vai anh, anh xiết chặt tay tôi. Gió từ biển thổi vào mát rượi làm lòng tôi nhẹ nhàng, thư thái.

Reng...reng...reng...tôi mở mắt với tay tắt chuông báo thức từ chiếc điện thoại của mình. Rồi khẽ đưa mắt nhìn anh âu yếm. Anh ngủ khuôn mặt thật hiền. Đôi mắt với những sợi lông mi dài, dày, đen, cong lên rất đẹp. Sóng mũi cao thẳng tắp cộng với khuôn mặt chữ điền đầy nghiêm nghị, làn môi hồng như môi con gái. Anh quay qua ôm lấy tôi vào lòng rồi nói nhỏ. ” Em định nhìn mặt anh cho đến khi nào nó rách đi hay sao nhìn dữ vậy, cô bé?”. Anh cười, nụ cười nhẹ nhàng đáng yêu rồi xiết tôi vào lòng mạnh hơn.

- Em có nhìn anh đâu, anh ngủ sao biết được?

- Anh có mắt thần đó bé à!

- Xạo!

Tôi nói rồi dụi mặt mình vào cổ anh thật ấm áp.

Tôi giục anh ” Ai nói sẽ ngắm bình minh, nếu không thành ngắm hoàng hôn bây giờ”.

Anh mở mắt ra và hôn lên trán tôi, lên tóc tôi. Anh nói “mùi hương tóc em thật quyến rũ”.

Chúng tôi đi trên bãi cát mịn màng để chờ mặt trời lên. Xung quanh đây cũng có nhiều người đang đợi.

Tia sáng đầu tiên ló dạng, tôi reo lên :

- A, bình minh lên kìa anh! Anh quay qua nhìn tôi cười rạng rỡ, chúng tôi nhìn nhau, cùng nhìn về phía ánh mặt trời chiếu những tia nắng đầu tiên trong ngày.

Chúng tôi ngồi bên nhau nói những chuyện không đầu không đuôi ngắm bình minh cho đến khi trời sáng hẳn.

Đã hơn mười ngày kể từ khi chúng tôi đi biển với nhau. Anh đi công tác nước ngoài một tuần và giờ vẫn chưa về. Anh nói ngày mai mới về. Mẹ anh đến,

lần này bà đến thẳng nhà tôi, em trai biết chuyện nên đi ra ngoài quán cà phê đầu ngõ. Tôi rót nước mời cô. Căn phòng trọ chật hẹp của tôi khiến cô càng thấy khinh bỉ tôi hơn.

- Cảm ơn cô nhưng tôi không khát, tôi vừa mới uống ở nhà. Tôi nói thẳng vào vấn đề luôn. Tại sao cô xem lời nói của tôi như gió thoảng, như nước đổ đầu vịt thế kia? Cô đang xem thường lời nói của tôi đấy à? Cô muốn gì ở con trai tôi, cô có biết ba mẹ của Ninh Hà và gia đình tôi rất thân thiết với nhau? Chúng tôi vừa là bạn vừa là đối tác làm ăn, nếu cô không muốn nhìn thấy Hoảng Nguyên khổ vì cô thì cô hãy buông nó ra. Cô đang cản bước tiến của con trai tôi đấy, cô có biết không hả? Hay cô muốn tiền từ nó? Nếu vậy tôi sẽ cho cô tiền. Cô muốn bao nhiêu ra giá đi nhưng nhớ đừng quá tham lam đó nhé! Nói rồi mẹ anh đứng dậy, không cho tôi giải thích một lời. Nhưng tôi kịp nắm lấy bàn tay của mẹ anh và nói

- Xin cô giữ lời nói của mình, cô không nên xúc phạm đến danh dự của con như vậy. Cô vẫn chưa hiểu về con, sao cô có thể khẳng định con là đứa con gái xấu xa đến như thế?

- Tôi không muốn nghe bất kì lời giải thích nào từ cô. Lời nói của tôi chính là lời phán quyết. Cô cần bao nhiêu suy nghĩ đi rồi gọi cho tôi, tôi sẽ sai người mang tiền đến cho cô, nhưng nhanh lên. Với lại tôi không muốn cô nói với Hoảng Nguyên về chuyện này, cô nên lấy tiền và lặng lẽ rời khỏi nơi này là tốt nhất cho cô đấy!

Tôi đi làm về giục túi xách xuống giường, quăng mình ra giường tôi thiếp đi vì quá mệt. Đêm qua tôi thức trắng đêm, không khóc nhưng tôi giận mình. Giận mình vì đã để người khác sỉ nhục, chỉ vì nghèo khó ư? Sao tôi có thể để người khác sỉ vả đến thế này. Từ nhỏ đến lớn dù gia đình tôi có khó khăn về kinh tế nhưng ba mẹ, gia đình tôi sống chẳng phải mất lòng ai, chị em tôi từ nhỏ đến lớn sống ai cũng nể phục vì chăm ngoan, học giỏi biết sống vì người khác. Hà có gì giờ này để mẹ anh mắng nhiếc thậm tệ còn động chạm đến ba mẹ, đến danh dự gia đình. Tôi bỗng thấy giận anh ghê gớm, thấy giận mà cũng thương lắm. Anh có biết chút gì về chuyện này đâu, nếu anh biết anh sẽ làm gì? Tôi vẫn chưa muốn nói cho anh biết. Đang thiêu thiêu giấc, điện thoại reo. Tiếng nhạc chuông cài riêng cho anh “Today I found the Queen to reign my heart, you changed my life so patiently” của Marc terenzi ấm áp, quen thuộc. Tôi không buồn nhắc máy, tôi không biết phải nói gì trong lúc này,

trong lòng tôi hỗn loạn, nếu nói chuyện tôi sẽ gắt gỏng và đổ lỗi cho anh. Tốt nhất là giữ im lặng. Tôi tắt nguồn và ngủ một giấc đến sáng.

Chiều hôm sau, lúc dắt xe ra định về thì trời đổ mưa, một cơn mưa dữ dội. Tôi đứng trước cổng công ty để chờ mưa tạnh. Vừa chỉ mới dựng xe thì một chiếc ô xuất hiện trên đầu tôi, quay qua tôi thấy anh đang đứng đó cầm ô che cho mình. Anh nhìn tôi với ánh mắt lo lắng. Rồi không đợi tôi nói gì anh đã hỏi

- Tối qua anh gọi sao điện thoại em gọi không được vậy?

- Chắc hết pin đó ạ! Với lại hôm qua đi làm về em mệt quá ngủ luôn một giấc đến sáng. Anh về lúc nào vậy ạ?

- Anh về lúc hơn 3 giờ chiều nay. Vì không biết em đã xảy ra chuyện gì rồi nên anh mới đến đây.

- Em không sao, vẫn rất khỏe đây nè. Nói rồi tôi giơ bắp tay của mình lên làm lực sĩ. Anh gõ đầu tôi nựng nịu.

- Em đó, lúc nào cũng cho mình là người khỏe. Dạo này ốm sắp thành que củi đến nơi rồi kìa. Còn ở đó mà đòi làm lực sĩ hả.

Tôi cười, anh cười tiếng cười chúng tôi lọt thõm trong màn mưa giăng giăng giữa thành phố ồn ào.

Chiều, tôi định đi mua chút đồ cho anh mang theo ra Vũng Tàu. Anh chuẩn bị đi ra đó công tác nên cần những vật dụng. Việc này tôi vẫn thường làm cho anh mỗi khi anh có chuyến công tác dù là ở đâu, xa hay gần. Mới vừa dắt xe ra khỏi nhà chưa kịp đóng cửa thì có tiếng chuông điện thoại reo. Tôi bắt máy và đầu dây bên kia là giọng của một cô gái.

- A lô!

- A lô! chào chị tôi là vợ sắp cưới của anh Hoàng Nguyên. Tôi là Ninh Hà. Chị có thể bớt chút thời gian cho tôi chứ? Tôi muốn gặp chị.

Tôi bị bất ngờ nên đơ ra một vài giây rồi cũng kịp bình tĩnh lại trả lời cô gái.

- Vâng. Chị gặp tôi có chuyện gì không vậy?
- Tôi có chuyện quan trọng muốn gặp chị, vậy khi nào chị có thời gian? Cô gái ấy hỏi
- Khoảng hơn một giờ nữa.
- Vậy tôi đợi chị ở quán Bonsai gần nhà Hoảng Nguyên nha!
- Vâng!

Tôi cúp máy. Cũng có thắc mắc rằng cô gái ấy gặp mình để làm gì. Nhưng việc đi mua đồ dùng cho Hoảng Nguyên quan trọng hơn nên tôi tạm gác chuyện đó lại. Hoảng Nguyên đến lấy đồ rồi đi. Anh nói Ngày mai mới về, vì anh có cuộc họp với khách hàng với lại một vài chuyện nữa. Anh ôm tôi rồi vội vàng đi cho kịp giờ. Anh đi rồi tôi cũng đi đến chỗ hẹn với Ninh Hà.

Tôi vào quán, Ninh Hà đã ngồi đó rồi. Cô mặc một Jumpsuit đỏ, son môi đỏ và giày cao gót đỏ chỉ riêng cái túi xách là màu nho. Mùi nước hoa tỏa ra từ cô ấy nồng nàn. Đi từ xa tôi đã ngửi thấy. Tôi đến và chào cô ấy một cách nhẹ nhàng

- Chào chị, tôi là Linh Lan!
- Chào Linh Lan, tôi là Ninh Hà là vợ sắp cưới của anh Hoảng Nguyên

Khi giới thiệu, cô ấy không quên nhấn mạnh là vợ sắp cưới của Hoảng Nguyên để khẳng định với tôi rằng Hoảng Nguyên là người đàn ông của cô ấy.

- Xin lỗi, chị gặp tôi có việc gì không? Tôi hỏi cô ấy
- Tôi muốn biết chị quen anh Hoảng Nguyên lâu chưa? Và chị có biết chúng tôi là thanh mai trúc mã không? Chị không nghĩ là mình đang xen vào cuộc tình của chúng tôi sao?

Tôi nhìn cô ấy một lúc. Tôi cười một nụ cười chua xót cho mình. Hết mẹ anh đến gặp tôi, giờ ” vợ sắp cưới ” của anh cũng đến tìm tôi

- Sao tôi không nghe Hoằng Nguyên nói gì về chị nhỉ?

Cô ấy có phần quê nên lớn tiếng với tôi

- Anh Hoằng Nguyên thật ra muốn đổi gió nên mới chơi đùa cùng cô thôi. Chứ anh ấy chả có yêu thương gì cô cả đâu. Với lại ba mẹ hai bên đã nói với nhau chúng tôi sẽ tổ chức lễ cưới trong năm nay, để tránh đêm dài lắm mộng. Có một số người không hề biết thân phận của mình mà cứ muốn với tay lên cao, không sợ trèo cao té đau.

Cô ấy mĩa mai tôi, nhưng có lẽ vì tôi quen rồi với những lời mĩa mai ấy nên tôi cũng chẳng có chút gì là thấy buồn. Tôi không phải là một cô gái yếu đuối gặp chuyện gì cũng trốn vào vỏ ốc để rồi tự ti, mặc cảm về bản thân mình. Tôi chẳng có lỗi gì nên tôi cứ đứng vững trên đôi chân mình dù ai muốn nói gì cũng mặc. Quan trọng là Hoằng Nguyên tin và yêu tôi, điều đó mới có ý nghĩa với tôi. Anh từng nói, anh chỉ yêu tôi và coi Ninh Hà như một người bạn. Có lẽ chỉ có Ninh Hà là yêu đơn phương Hoằng Nguyên nên giờ xảy ra chuyện này chắc cô ấy cũng buồn nhiều.

- Xin chị đừng nói anh ấy như vậy. nếu chị yêu anh ấy nên tôn trọng anh ấy. Tôi nhắc nhở

Chúng tôi vừa nói xong thì mẹ anh ấy xuất hiện.

Tôi đứng dậy chào mẹ anh

- Dạ, con chào cô ạ!

Mẹ anh không nói gì rồi ngồi xuống bên cạnh Ninh Hà. Mẹ anh không nhìn mặt tôi, cô nói :

- Hôm nay, tôi nói Ninh Hà gọi cô ra đây là để ba mặt một lời nói cho rõ ràng chuyện giữa cô với con trai tôi. Cô đúng là một đứa không có liêm sỉ, sao cô có thể cứ bám víu lấy con trai tôi hoài mà không dứt vậy? Cô đúng là đồ dai như đĩa. Nói rồi cô quăng một xấp hình trước mặt tôi. Đó là hình tôi và anh đi chơi biển hôm cuối tuần, hình anh cầm ô che cho tôi, hình anh đến nhà tôi. Tất cả đều chụp rất nhiều. Thì ra mẹ anh cho người theo dõi tôi với anh. Chính vì vậy mà chuyện gì bà cũng biết.

- Cô đừng tưởng cô làm chuyện gì không ai biết. Cô xem nhiều đây đã đủ chưa hay tôi cho người cài camera quan sát nơi cô làm việc và nhà cô ở?

Tôi quả thật không ngờ mẹ anh lại làm những chuyện này.

Ninh Hà ngồi bên cạnh thêm vào

- Mẹ à, mẹ nói làm gì cho mệt. Mẹ cứ đưa cho cô ta một số tiền rồi kêu cô ta biến khỏi thành phố này là xong

Cô ấy gọi mẹ anh bằng mẹ nghe rất bùi tai.

Tôi vẫn giữ im lặng. Rồi mẹ anh tiếp

- Nếu cô muốn em trai mình học hành tử tế ở cái đất này thì nhanh nhanh dọn đi. Tôi mà còn thấy cô qua lại với con trai tôi, cô sẽ biết hậu quả nặng nề như thế nào.

Nói rồi cô quăng xấp tiền dày cộm trên bàn.

- Cô cầm lấy mà xài, cô đến với con tôi cũng chỉ vì cái này. Cô lấy đi rồi tôi đưa thêm cho. Tôi sẽ coi ngày và làm lễ đính hôn cho nó sớm, và tốt nhất cô đừng ảo vọng, cô không bước chân vào được nhà tôi đâu.

Tôi vẫn giữ im lặng. Nếu như là lúc nào tôi đã nói cái gì đó để thanh minh cho mình nhưng sao lúc này tôi lại giữ im lặng.

Họ rời khỏi quán, tôi còn lại một mình. Tôi nhìn trân trân vào xấp tiền mẹ anh đưa. Tôi cứ nhìn nó như vậy và tôi quyết định ra về. Tôi cầm theo số tiền đó về nhà.

Anh về, anh hẹn gặp tôi ăn tối ở một nhà hàng. Tôi chọn cho mình một cái đầm màu cổ vịt. Tôi trang điểm nhẹ một chút rồi đến nơi hẹn. Anh không đón tôi vì anh bận công việc, tôi tự đến nơi. Anh đã đến trước tôi. Anh chào tôi bằng nụ cười ấm áp

- Hôm nay trông em thật xinh đẹp. Anh khen tôi

Tôi cười nhẹ nhàng để cảm ơn anh vì lời khen.

Chúng tôi cùng ăn tối dưới ngọn nến ấm áp, mùi cherry tỏa ra thoang thoảng khiến lòng người dễ chịu.

Suốt buổi anh kể tôi nghe chuyện anh đi công tác. Ngoài thời gian công việc ra, thời gian còn lại anh đều dành cho tôi và tất nhiên tôi tin anh yêu tôi là thật. Và chuyện tình cảm giữa tôi và anh là chuyện của hai người nên tôi cũng muốn hai người đều chịu trách nhiệm về chuyện này

- Em có chuyện muốn nói

- Có chuyện gì nghiêm trọng vậy em? Anh hỏi tôi khi nhìn sắc mặt tôi nghiêm lại

Tôi móc từ trong túi xách ra xấp tiền mẹ anh đã đưa cho tôi vào hôm trước

- Đây là tiền mà mẹ anh đã đưa cho em vào hôm anh đi công tác. Mẹ anh và Ninh Hà đã đến gặp em, yêu cầu em rời khỏi anh và đưa em một số tiền. Anh giúp em gởi lại cho cô, em không phải là ăn xin, càng không phải là kẻ đem hạnh phúc cả đời mình ra để đánh đổi bằng tiền. Anh quen em lâu vậy, chắc hiểu tính em thế nào. Gia đình em tuy không giàu có gì, nhưng ba mẹ đã nuôi dạy em rất tốt. Và em cũng cảm thấy mình đã sống và không phải hối hận bất cứ điều gì. Đáng lý ra em đã không muốn anh biết chuyện này, nhưng chuyện này là hạnh phúc của cả hai người em muốn anh biết, để cùng giải quyết. Đây không phải là phim tình cảm trên truyền hình và em cũng không thể chạy trốn chỉ vì tự ti, mặc cảm về thân phận mình. Và em cũng không đủ cao thượng để mà nhường hạnh phúc tình yêu của mình cho người khác

Anh ngồi im lặng nghe tôi nói một hơi. Rồi anh lên tiếng

- Sao em chưa từng nói với anh, sự việc này xảy ra bao lâu rồi? Sao em lại chịu đựng một mình như thế?

- Em không muốn anh phân tâm, công việc anh rất bận. Em càng không muốn anh với mẹ anh có xích mích chỉ vì em, nhưng sự việc đã đi quá xa, xa khỏi tầm kiểm soát của em nên giờ em cần anh giải quyết chuyện này. Em không muốn sống mà cứ bị hết người này sỉ nhục đến người khác sỉ nhục. Nghèo không có tội. Nếu anh không thể giải quyết được thì em đành phải đi đến giải pháp cuối cùng là chúng ta chia tay.

Tôi cương quyết từng lời

- Anh sẽ nói chuyện với mẹ. Em đừng nói chia tay, anh và em không có lý do gì để chia tay cả. Tình yêu của chúng ta không ai có thể xen vào. Xin em hãy tin ở anh, được không?

Tôi im lặng nhìn anh. Anh đến bên rồi ôm tôi vào lòng.

- Anh xin lỗi vì mẹ đã nặng lời với em. Nhất định anh sẽ thuyết phục mẹ vì thế em hãy tin và chờ anh, em không được một mình chịu đựng rồi buồn mà phải nói với anh.

Anh xoa dịu tôi bằng những câu nói an ủi. Tôi cũng muốn xem anh giải quyết chuyện này thế nào.

Cốc...cốc...cốc

- Ai đó, cửa không khóa

- Là con à mẹ

Hoảng Nguyên vào phòng mẹ anh để nói chuyện với bà về chuyện của chúng tôi

- Có chuyện gì mà con tìm mẹ vậy? Con đi công tác về có mệt lắm không, dự án đến đâu rồi?

- Con vẫn ổn, dự án thì cũng gần đến giai đoạn kết thúc nên con cũng bận quá!

- Mẹ đã ăn tối chưa ạ?

- Mẹ ăn với ba con rồi, lúc nào bữa ăn cũng thiếu người này hoặc người nọ. Mẹ anh có vẻ không vui khi nói về bữa ăn thiếu các thành viên trong gia đình.

- Mẹ à, con có chuyện muốn nói với mẹ

- Có gì thế con? Mẹ anh hỏi

- Con muốn ngày mai đưa Linh Lan về chơi, mẹ thấy sao. Anh hỏi với ý dò xét

Rồi không để anh nói tiếp mẹ anh cắt ngang.

- Hoảng Nguyên con còn trẻ ra ngoài chơi bởi mẹ không nói làm gì. Nhưng việc cưới vợ cho con là mẹ muốn con tìm đúng đối tượng cho phù hợp với gia đình mình. Còn những cô gái ngoài kia con chơi vui vài bữa mẹ chẳng quan tâm làm gì đâu và con cũng không nên dặt về nhà mình. Nhà mình không phải là cái chợ, ai muốn ra thì ra muốn vào thì vào.

- Như thế nào là đúng đối tượng hả mẹ? Anh hỏi nhưng thừa biết mẹ anh muốn nói gì

- Con và Ninh Hà cũng nên nghĩ đến chuyện cưới xin đi là vừa, con bé chờ con lâu rồi. Còn con mãi mê công việc. Mẹ nghĩ con nên yên bề gia thất đi, công việc thì vẫn tiếp tục đẩy thôi.

- Con và Ninh Hà chỉ là bạn thôi mẹ à, mẹ nói đi đâu vậy chứ?

- Nếu giờ con chưa yêu nó, cưới về rồi sẽ yêu. Ngày xưa ba với mẹ cũng vậy thôi.

-Ba với mẹ khác, con khác. Sao mẹ lại áp đặt con về chuyện này.

Mẹ anh bắt đầu nổi nóng

- Nếu mẹ không lo chuyện lập gia đình cho con để con ra ngoài kia quen những đứa con gái không ra gì. Có khi con lại đi quen những đứa ham tiền chứ yêu thương gì con. Con trai à, nghe lời mẹ không sai đâu

- Mẹ muốn nói điều gì?

- Điều gì thì con tự biết chứ?

-Con không muốn mẹ xen vào chuyện tình cảm của con, chuyện của con, con biết tự lo liệu. Con lớn rồi, đàn ông như con từng tuổi này mà còn để mẹ phải lo từng tí như vậy sao?

- Sao mẹ lại không lo cho con. Con đi quen một đứa con gái không ra gì. Gia đình thì nghèo rớt mồng tơi như thế. Nó chỉ yêu tiền của con mà thôi.

Cuối cùng thì mẹ anh cũng tự nói ra điều mà anh muốn bà tự nói

- Thì ra mọi chuyện là sự thật, mẹ đã đến gặp cô ấy, còn nói nặng lời. Mẹ à, đôi khi tiền không phải là tất cả đâu ạ. Mẹ đã biết gì về cô ấy đâu, sao mẹ lại đối xử với cô ấy như vậy?

Mẹ anh bắt đầu giận dữ

- Bây giờ con vì con nhỏ đó mà chất vấn mẹ đấy à?

- Con không chất vấn. Con muốn mẹ đối xử công bằng với cô ấy

Mẹ anh cười nắc nẻ

- Thật mắc cười, ở đâu ra lẽ công bằng với một đứa con gái nghèo nàn như thế mà con đòi hỏi, con trai? Con muốn mẹ dừng lại cũng được thôi. Con kết hôn với Ninh Hà thì mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi.

- Mẹ muốn làm gì cô ấy?

- Con biết rồi đấy, thế lực của gia đình mình cả cái thành phố này ai mà không biết, mẹ chỉ cần phẩy tay thì chị em cô ta cũng trôi nổi bồng bềnh rồi.

- Mẹ không được đụng đến cô ấy. Cô ấy là người con gái con yêu đầu tiên cũng là cuối cùng. Nếu không có cô ấy con đã chết từ lâu rồi, làm gì còn đứa con này để mẹ vì con mà làm tổn thương cô ấy. Cô ấy là một cô gái nhân hậu, chưa bao giờ lấy của con một đồng xu nào. Còn con đã phải ăn nhờ ở đậu nhà cô ấy hơn ba tháng trời.

Mẹ anh ngạc nhiên vì những câu nói của anh. Mẹ anh không biết anh từng gặp tai nạn

Ngày hôm đó, một ngày mưa tháng chín anh đi miền Trung công tác. Tôi đang đi trên đường nghe thấy có tiếng kêu cứu trong một chiếc xe ô tô. Trời mưa rất to, đường cái vắng hoe không một bóng người. Vì tôi vội vàng về nhà nên chỉ mặc một chiếc áo mưa mỏng và đi trên đường chỉ có một mình.

- Cứu...cứu tô..i...i

Tiếng kêu cứu đứt quãng trong chiếc xe ô tô rồ lịm dần. Tôi nghe tiếng kêu thất thanh liền đứng lại và nhìn vào trong thấy một người bị chảy máu từ trên đầu xuống ngực áo quá nhiều. Tôi vội vàng hô hoán mọi người đến cứu người. Tôi gọi xe cấp cứu đưa anh đến bệnh viện sau khi đã gửi xe cho một người quen ở gần đó. Vào bệnh viện mười ngày sau anh mới tỉnh, bác sĩ nói anh mất máu quá nhiều vì cú va đập ở đầu. Đầu anh bị chấn thương và ảnh hưởng đến não nên anh tạm thời không kí ức. Trong người anh không một giấy tờ tùy thân. Cú tai nạn của anh công an cũng đã điều tra ra anh bị cướp lấy một cây sắt lớn đánh vào đầu cũng may cho anh phước lớn, mạng lớn. Suốt thời gian nằm viện tôi phải chăm sóc anh. Cả nhà tôi phải chạy tiền từ phía ngoại, phái nội mỗi người một ít. Ba tôi bán mấy con bò mới đủ tiền trả viện phí. Sau đó, tôi đưa anh về nhà tôi theo như lời ba tôi ” cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ “.

Thời gian đó tôi mới ra trường vẫn chưa xin việc làm. Tôi về quê thăm gia đình thì gặp chuyện của anh. Vì vậy mà tôi mất hơn ba tháng ở nhà. Hằng ngày, tôi vừa phải chăm sóc anh vừa đi làm công việc ở một xưởng gỗ. Rồi trí nhớ anh bắt đầu hồi phục dần. Cả nhà tôi ai nấy đều vui mừng vì cuối cùng sự chăm sóc của họ cũng được đền đáp xứng đáng bằng việc là anh đã lấy lại trí nhớ. Trong hơn ba tháng chăm sóc anh tôi có chút tình cảm dành cho anh và anh cũng vậy, mẹ tôi nói “nếu thằng Minh(tên cả nhà đặt cho anh) nó không hồi phục trí nhớ thì nó sẽ ở đây, làm rể nhà này luôn!”. Nghe mẹ nói vậy tôi cũng thấy vui, cả nhà ai cũng đồng ý việc này.

Sau khi hồi phục anh muốn trở về thành phố. Anh xin phép ba mẹ đưa tôi trở lại thành phố làm việc. Tôi cũng muốn trở lại thành phố để xin việc.

Khi đến thành phố anh đưa tôi về ra mắt gia đình anh và anh giấu nhem chuyện anh bị tai nạn với gia đình. Anh chỉ nói là đi du lịch khắp nơi với bạn. Ba mẹ anh thấy anh về đều mừng khôn xiết nhưng họ nhìn tôi không mấy thiện cảm.

Anh muốn giúp tôi tìm việc, muốn để tôi ở trong căn nhà riêng của anh nhưng tôi đều không đồng ý. Tôi tự mình tìm việc và thuê phòng trọ. Cuộc sống dần ổn định khi tôi tìm được việc làm lương cũng ổn định. Tôi có một chút ít năng lực nên trong vấn đề công việc luôn làm tốt được sếp luôn tin

tưởng.

Anh có về nhà tôi để cảm ơn ba mẹ đã chăm sóc anh suốt thời gian anh bệnh. Anh đã mua mấy con bò và gửi lại tiền cho phía ngoại, phía nội tôi. Ba mẹ tôi không đồng ý nhưng anh một mực không nghe theo. Chuyện anh làm tôi không biết vì anh về quê một mình, sau đó mẹ gọi điện nói thì tôi mới rõ.

Và cứ như vậy tôi và anh đã quen nhau được ba năm. Và trong ba năm đó mẹ anh luôn tìm cách không cho tôi và anh quen nhau. Chúng tôi vẫn vậy, vẫn gặp nhau, yêu thương càng ngày một nhiều hơn đồng nghĩa với việc mẹ anh cũng càng phản đối quyết liệt hơn. Mẹ anh cho rằng tôi biết gia đình anh giàu nên cố tình bám theo anh. Đã nhiều lần tôi muốn chia tay vì quá mệt mỏi nhưng anh đều khuyên nhủ tôi, quyết định của anh mới là quan trọng, ba mẹ không hiểu anh sẽ thuyết phục từ từ. Tôi cũng vì thương anh mà cố gắng ngâm đắng nuốt cay cho qua chuyện.

Mẹ anh đến tìm tôi trong một chiều mưa giăng nhẹ nhẹ. Bà không gắt gỏng với tôi như mọi lần. Lần này bà có vẻ vui hơn một chút

- Linh Lan à, cô nghe Hoảng Nguyên nói hết tất cả mọi việc về chuyện nó gặp tai nạn rồi. Cô, cả gia đình cô vô cùng biết ơn con và gia đình. Cô sẽ bù đắp cho gia đình con thật xứng đáng. Nhưng, chuyện của con và Hoảng Nguyên không thể nào tiến xa hơn được. Hoảng Nguyên nó sẽ cưới Ninh Hà, nếu con muốn Hoảng Nguyên hạnh phúc thì cô nghĩ con nên suy nghĩ lại. Ninh Hà sẽ giúp cho Hoảng Nguyên rất nhiều trong kinh doanh.

Tôi lặng im không biết nói gì với mẹ anh. Lần này mẹ anh nói những lời mà tôi cảm nhận bà nói bằng cả tấm lòng của người mẹ. Có lẽ không phải vì quá ghét tôi mới không đồng ý tôi và anh quen nhau, mà vì bà quá thương con trai mình, không muốn anh có bất trắc gì trong cuộc sống.

Mẹ anh ra về, lòng tôi nặng trĩu. Chưa bao giờ tôi phải suy nghĩ nhiều như vậy. Tôi ngồi lặng im suy nghĩ suốt buổi.

Tiếng gió vi vu trên cành cây, ngọn cỏ làm lòng tôi giãn ra đôi phần. Quả đúng như mọi người nói, khí hậu Tây Nguyên làm lòng người thấy thoải mái, yên bình. Tôi đã lên đây đúng một tuần. Tôi chuyển công tác, đi tìm cho mình một chốn bình yên. Tôi rời thành phố không phải để trốn chạy anh, trốn

chạy tình cảm của mình mà tôi ra đi vì buông cũng là một cách yêu sâu đậm tôi dành cho anh. Khuôn mặt, tình cảm của mẹ anh dành cho anh làm tôi thấy bà quá yêu thương anh. Bà luôn làm mọi điều chỉ vì anh. Bà lo sợ tương lai anh không tốt cũng chỉ vì anh. Tình cảm của tôi dành cho anh cũng sâu đậm nhưng có lẽ đúng như mẹ anh nói tôi không thể cho anh những thứ mà Ninh Hà cho anh. Thử hỏi thế gian được mấy người yêu nhau rồi bên nhau trọn đời. Tôi ra đi cũng là một cách yêu anh sâu đậm vậy. Hy vọng ở nơi đó rồi thời gian sẽ xóa nhòa tất cả hình bóng của tôi trong anh.

Chào anh, người đàn ông của em!

Anh à, em phải đi rồi. Em đi rồi anh phải sống thật tốt, thật tốt bên cạnh những người thân yêu đó. Đừng tìm em vì anh sẽ chẳng tìm ra em đâu. Một khi quyết định rời xa là em không muốn anh còn nghĩ đến em nữa. Thời gian qua, tình yêu của chúng ta em xin trọn đời cất giữ. Anh là đàn ông, phải lấy sự nghiệp làm trọng. Ninh Hà là bạn anh, là một cô gái tốt. Cô ấy sẽ chăm sóc cho anh thật tốt vì thế anh phải biết trân trọng và yêu thương cô ấy. Mẹ anh thật ra vì quá yêu thương anh mới làm tổn thương em, em xin anh hãy yêu thương bà thật nhiều. thỉnh thoảng dành thời gian ăn cơm cùng bà, gia đình anh ai cũng vì công việc chính vì vậy mà mẹ anh cô đơn rất nhiều. Anh giữ sức khỏe và luôn bình an nhé!. Ở nơi xa em sẽ cầu chúc cho anh luôn được hạnh phúc. Tạm biệt anh.

Anh cầm lá thư trên tay run run, anh bật khóc như một đứa trẻ mất mẹ. Anh chạy đi tìm khắp mọi nơi trong thành phố cũng không thấy tôi. Anh gọi điện về quê mẹ tôi nói tôi không về. Anh gần như tuyệt vọng. Ngày nào anh cũng chìm trong cơn say. Anh không nói chuyện với mẹ anh, không nói chuyện với bất cứ ai. Anh bỏ bê công việc. Anh đi lang thang như một người điên. mẹ anh lo lắng cho anh bà đến gần thì anh lại ra xa. Cứ như vậy hơn một tháng trời ngày nào anh cũng vậy. Mẹ anh đến nhà tìm em trai tôi, nói em tôi cho bà biết nơi tôi ở nhưng em tôi nói nó cũng không biết. Bà cũng đành bất lực nhìn con trai yêu quý của mình chính thức bất cần đời.

Tôi tìm được việc làm trong một công ty giống cây trồng. Công việc này từ lâu tôi rất thích. Nghiên cứu cho ra đời các loại hoa là việc mà tôi muốn làm từ lâu. Tôi say sưa công việc của mình phần vì tôi yêu nó thật sự, phần thì trốn đi nỗi buồn nhớ anh. Có những lần nỗi nhớ như cào xé nát tim tôi. Không gian ở Tây Nguyên yên tĩnh làm cho nỗi buồn đó càng thêm hắt hiu.

Tôi đang loay hoay làm công việc thì tiếng của anh Khương-quản lí vang lên làm tôi giật mình.

- Linh lan à, chúng ta có một kỹ sư mới về. Anh ấy sẽ phụ trách cùng với em nha.

Tôi quay qua và bất động mất một thời gian khá lâu

Anh chạy đến ôm tôi xiết chặt cánh tay rần rỏ của mình.

- Anh đã tìm được em. Cuối cùng anh đã tìm được em rồi.

tôi im lặng nước mắt chảy ướt cả vai áo anh.

Chúng tôi dắt tay nhau đi trên sườn dốc. Anh hái một đóa dã quỳ cài tóc tôi

- Sao anh biết em ở đây?

- Em trai em nói.

- Em đã dặn nó rồi, vậy mà. Tôi nói chưa xong câu nói thì anh đã cắt ngang

- Em sẽ lấy anh chứ, một anh kỹ sư nghèo rớt mồng tơi?

- Đây là lời cầu hôn của anh sao? Tôi hỏi anh

Anh vẫn hỏi tiếp tục khi đưa ra một chiếc nhẫn thật. Anh quỳ xuống và cầu hôn tôi

- Làm vợ anh nha Linh Lan!

. Im lặng nhìn anh trong thoáng chốc rồi tôi khẽ gật đầu.

Anh nhắc bổng tôi lên xoay mấy vòng, tiếng cười hạnh phúc của chúng tôi tan trong không gian bao la rộng lớn.

Chúng tôi nắm tay nhau tiếp tục đi trên sườn dốc. Hoa dã quỳ nhuộm vàng hai bên sườn, tiếng thông reo nghe xa xa xào xạc tựa như khúc hát của bản tình ca lãng mạn.